

Drugostupanjski sud očito pogrešno poima termin „dužnik pojedinac“. Upravo Stečajni zakon odredbom članka 333. st. 3. dioničare stečajnog dužnika u smislu njihove aktivne legitimacije kod stavljanja prigovora na stečajni plan prepoznaje kao svojevrsni ekvivalent „dužnika pojedinca“. Dakle ono pravo prigovora koje je dano „dužniku pojedincu“ dano je na odgovarajući način i njegovim dioničarima, te nositeljima poslovnih udjela u dužniku, podrazumijevajući da je „dužnik pojedinac“ ustrojen kao dioničko društvo, ili kao d.o.o.

Prema tumačenju VTS-a bi izašlo da samo stečajni upravitelj i svaki stečajni vjerovnik imaju pravo žalbe protiv rješenja o nagradi stečajnog upravitelja, jer poznato je da „dužnika pojedinca“ kao pravni subjekt kroz čitav stečajni postupak zastupa samo stečajni upravitelj osobno. Pošto je u ovom postupku stečajnom upravitelju nagrada određena nakon isplate svih stečajnih vjerovnika, jasno je da oni više nemaju ni motivacije ni pravnog interesa za žalbu protiv bilo kakve odluke u tom stečaju, tako ni one o nagradi stečajnom upravitelju, jer u pravnom smislu te osobe praktički više i ne postoje kao „stečajni vjerovnici“. Time je VTS prilikom odbijanja žalbe dioničara dužnika naslovljenom odlukom donio odluku da se u stečajnom postupku **St-19/2015**, koji je stečajni upravitelj za nagradu veću od 700.000,00 kuna vodio dulje od 6 godina i rasprodao svu imovinu stečajnog dužnika (pa i onu koju prema državnom Planu nije trebalo stavljati u ovršnu prodaju) protiv rješenja o nagradi stečajnom upravitelju žaliti može još jedino sam stečajni upravitelj.

Takvo apsurdno tumačenje je praktički isto kao da sud odluku koju je trebalo donijeti prilikom odbijanja žalbe dioničara stečajnog dužnika nije niti donio (primjerice odluku o tome tko u praksi uopće ima pravni interes za žalbu protiv nagrade stečajnom upravitelju u konkretnom postupku St-19/2015 i zašto taj pravni interes dioničari „dužnika pojedinca“ nemaju ako ju isti sam ima).

Podnositelji iz redova dioničara dužnika postavljaju pred nepristrano vijeće Visokog trgovačkog suda osnovano pitanje:

„Zašto bi se stečajni upravitelj koji je rasprodao svu imovinu stečajnog dužnika, procijenjenu na više od 340 milijuna kuna, da isplati navodnih 115 milijuna dugova, i koji je pri tome malim dioničarima dužnika te Republici Hrvatskoj i HZMO uzrokovao značajnu materijalnu štetu, žalio na sudsku dodjelu nagrade visine veće od 700.000 kuna?

I laicima za pravo poput nas malih dioničara »Kaštelanskih staklenika« je jasno da se stečajni upravitelj – koji je prema tumačenju VTS dakle jedini koji još može podnijeti žalbu na svoju nagradu u ovom konkretnom postupku – neće žaliti na takvu nagradu. Posebno kada znamo da mu je prvostupanjski sud dodijelio najvišu zakonski dopuštenu nagradu. Pa je sve navedeno jednako kao da je sudbeno vijeće drugostupanjskog suda naslovljenom odlukom odlučilo da zapravo nitko nema pravni interes žalbe protiv rješenja o nagradi stečajnom upravitelju. Što na neki način pokazuje i brzina donošenja te odluke VTS-a. Osim ako uvaženi suci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz nekog razloga ne očekuju da „dužnik pojedinac“, u naravi neživa pravna osoba, kojim čudom oživi poput Pinokia. I konačno počne govoriti samostalno i pojedinačno, za svoju gospodarsku i materijalnu korist i korist njegovih dioničara. Upravo ovakve nelogične odluke viših sudova narušavaju povjerenje građana u „nepristranost“ sudova u Hrvatskoj.